

Karel Funk

TAJEMNÁ RUSKÁ LEGENDA

Napsal [Karel Funk](#) (») 6. 7. 2009 v kategorii [Možnosti pro budoucí vývoj](#)

Legenda o neviditelném městě Kitěži - Tajemná ruská legenda - Neviditelné město na dně jezera Světlojar

Rudě, rudě dneska září sedmička v mém kalendáři. Tam, kde včera tramvaj jela, vyhrává dnes kapela. - Občas prý začínám své články šokem. Toto je jeden z nich. Byl to ale i šok či spíš horor pro dětskou psychiku, podobně jako všechna ta nacvičovaná pásma k „Vítěznému únoru“, MDŽ a jiným komunistickým sabatům. Úvodní verše byly začátkem dlouhé básně k výročí 7. listopadu - VŘSR, kterou jsme se museli ve 2. třídě naučit zpaměti. Ó jak to nelezlo do hlavy! Probrečel jsem nad těmito "verši" celý tehdejší víkend (tj. sobotu odpoledne a neděli). Komunističtí lžiproroci křivili svým povinným rudým jástem nejen lidské charakteru zcela plánovitě a ďábelsky už od dětství, ale zafixovali nám jen tu tvář ruského národa, kterou k nám nastavovali jeho krvaví vládcí pod slibem ráje na zemi. Dvě generace poznaly z ruského národa jen to nejnižší. Nezajímáme se proto moc ani o ruskou religiozitu, znechucení padlou a podlou pakulturou, již jsme zažili. Není divu.

Podle spirituálního badatele Sergeje O. Prokofjeva, dnes padesátníka, bude pomalý a namáhavý proces osvobozování se od vnějších i vnitřních následků vlády marxismu-leninismu trvat asi sto let. Duchovní sjednocení s ostatní Evropou, kdy s její pomocí začne Rusko znovu nalézat samo sebe, by mělo trvat dalších asi 250 let. Přesto jsou v ruské religiozitě ty největší skvosty pravé esoteriky.

K ruským pramenům

Jako má západní Evropa své mýty a legendy, zejména o městě svatého Grálu, o Montsalvači, má Rusko nezávisle vzniknuvší, ale stejně hlubokou a tajemnou obdobu v Legendě o neviditelném městě Kitěži. Co o ní víme? Podle vlastního výroku vznikla pověst roku 1251 "pro posílení všech pravověrných křesťanů". Základem legendy je smír, harmonické poznávání vše přemáhající vírou, všelidské spojení v Boží pravdě. V 19. století literárně zpravoval tuto pověst Melnikov-Pečerskij v románové kronice V lesích, občas se jí věnovali i někteří básníci, například M. Vološin. Rimskij-Korsakov ji působivě zhudebnil pod názvem Legenda o neviditelném městě Kitěži a panně Fevronii. Kdysi za totality jsem si čtyřdeskový komplet této opery nechal poslat od přátel z jižního Ruska. Na rozdíl od Wagnera, který podává germánskou mytologii v operách široce plynoucími symfonickými plochami, plnými psychologického napětí, vychází typický ruský skladatel z vokální melodické linky s instrumentální stránkou, bohatou na ornamentální výzdobu základních melodii. Slovanskému uchu je bližší i odrazem pravoslavných zpěvů i hloubkou a svítivostí hudby, jež je rozvíjena sice v plném jasu, ale přece jakoby stále pod závojem mystického opojení a extáze.

Příběh legendy

vypráví o městě (gradu) Kitěži, které se před nájezdem tatarských hord ve 13. století skrylo ve vodách jezera Světlojar. Stříbrná mlha klesá s nebe a zahaluje nejprve zlaté kopule, sestupuje níž a lehá na město. Když hordy dorazí k jezeru, je z čisté vody slyšet už jen vzdálené vyzvánění zvonů. Hospodin přikryl město svou rukou a to bude neviditelné až do přijetí Krista lidskými srdci. Již nikdy nenajde město ten, kdo přichází se zlým úmyslem. Je to město vznešené, nadpozemské, město věčné lásky a věčného odpuštění.

Kněžna Libuše předpověděla "hvězdné město" a nevíme, myslěla-li město Prahu nebo viděla-li dál, až na Nový Jeruzalém, tedy novou, hvězdným zodiakem zduchovnělou

inkarnaci Země, esoterně zvanou Novým Jupiterem. Karel IV. jakožto vysoký zasvěcenec, zanesl dokonce do půdorysu Prahy poukaz na Nový Jeruzalém. Na rozdíl od naší pověsti je ta ruská zatím navenek méně konkrétní, jak odpovídá i poetické ruské duši citivé. Legenda poukazuje podle Prokofjeva "na určitý ideál, na město, které je obýváno lidmi bez hříchu s čistým srdcem, kteří se spojují, aby společně uskutečnili na Zemi zákon Kristův, ono společenství lidí, které je v Apokalypse Janově nazýváno „Obcí filadelfskou“, které spočívá na bratrské lásce. A tak jako Apokalypsa končí kosmickou imaginací velkého města nebeského Jeruzaléma, obrazu nového jupiterského eonu vystupujícího z duchovních hlubin (tj. příští bytí Země, na jejímž povrchu se v éterické podobě zrodí ti, kteří přijali Kristův impuls), tak se mají jednou v představě nejlepších ruských lidí dějiny jejich národa naplnit jako cesta přípravy k vlastnímu úkolu východní Evropy zjevením města. V jeho podobě dosahuje svého uskutečnění na Zemi ideál pospolitosti (sobornosti), kterého má ruský národ (i ostatní Slovanstvo) dosáhnout během vývoje 6. poatlantské kulturní epochy slovansko-filadelfské. Toto ale bude jako pozemská epocha duchovního Já prorockou předzvěstí budoucího jupiterského eonu pro celé lidstvo."

Co se stane podle legendy s tímto nejvyšším Ideálem?

Po prvním nebezpečí pro Rusko ze strany Tatarů se město ponořilo do hlubin a je přístupné jen těm, kteří se nepodílejí na zlu a kteří k městu hledají trpělivě cestu s neotřesitelnou vírou a čistým srdcem. Jen takové doprovází Pán na cestě záchrany. Další těžké období ruských dějin začalo roku 1666 Nikonovými náboženskými reformami. Těmto reformám se vzepřeli starověrci, kteří jako jediní tehdy uchovali legendu až do moderní doby. Byli krutě pronásledováni a celé vesnice jich prchaly na sever Ruska i na Sibiř, aby tam za nelidsky těžkých podmínek v hloubi neproniknutelných lesů hledali cestu k neviditelnému městu. Byli však jen nepatrným zlomkem ruského národa, který ztratil cestu k neviditelnému městu, k svému nejvyššímu ideálu. A tou měrou, jak uprchli do lesů poslední starověrci cestu ještě znající, zůstala národu jen ještě vzpomínka na město, k němuž už neexistovala žádná cesta. Když v roce 1917 dopadá na Rusko nejstrašnější zkouška, nelze nalézt už ani cestu k této cestě.

Protiobraz legendy - komunistický mýtus

budoucího materialistického ráje, vytvořeného lidskou rukou, nemá již žádné spojení s křesťanstvím ani s jakýmkoli duchovním světem, říká S. O. Prokofjev a pokračuje: "Tak nastupuje na místo původního usilování o sjednocení všech lidí, které vložil do duše ruského člověka jeho Duch národa - sjednocení na podkladě a pod vedením Kristova impulsu - na místo tohoto usilování vytvořit novou sociální pospolitost, v níž nejsou žádní chudí, žádní neprávem diskriminováni, žádní utlačováni nebo nešťastní, na místo toho nastoupila materialistická utopie marxismu. Tato utopie, která si své morální principy částečně vypůjčuje z křesťanství, úplně je však znetvořila, která především ale vědomě vystupuje proti křesťanskému impulsu, nabízela lidem proměňovat jenom kameny v chléb a olupovala je tak o každý přístup k duchovnímu světu. Tím se ukazuje být forma, kterou přijala ve východní Evropě komunistická utopie, jež vznikla ze satanské (ahrimanské) duše vědomé Západu, protikřesťanským protiobrazem legendy o městu Kitěži. A tak se stalo, že ruský národ sveden k tomu, aby věřil této pseudolegendě, která mu byla podstrčena, postupně zapomínal na pravou legendu, na svůj vlastní životní ideál, na smysl své historické existence na Zemi jako budoucího "Kristova národa".

Mysterium zla

Od koho je očekáváno mnohé, musí projít mnohým. K dobru se lze vědomě a energicky nasměrovat po poznání zla. Síly zla jsou i ve vesmíru. Když je člověk přijímá, vstěpuje do sebe i zárodek prožívat jednou vědomě spirituální život. Jako u jedince, i u národa: Projde-li nelidským ateistickým sociálním řádem, směřujícím k zvrácenosti, může mu to vyprovokovat i hledání náležitých protilátek k duchovnímu životu ve společenství. Kdyby jedinec či národ nepřijal ony síly ke zlu, nenalezl by v budoucnu vědomý impuls přijmout ducha z vesmíru, toho ducha, který jednou musí oplodňovat celou lidskou kulturu, nemá-li

zůstat mrtvá. Tento "duch z vesmíru" je duchovní Já, které má v šesté, slovansko-filadelfské epoše sestoupit na Zem. Proto musel a ještě bude muset ruský národ a s ním částečně i další Slované projít takovým utrpením a rozmanitým zlem, aby je mohli proměnit ve své duši vědomé ve vyšší duchovní síly a potom s jejich pomocí aby našli cestu přijmout v 6. epoše, tj. ve 4. - 6. tisíciletí, duchovní Já.

I když se v mravní úrovni ruského národa zatím nic nemění, je pád falešné ideologie a jednolitě moci obrovským pokrokem či spíš prvním krokem k budoucímu zlepšení. Je zákonité, že Gorbačov, první z komunistických vládců, který měl určitý smysl pro spravedlnost, lidskou důstojnost a právní stát, musel být i posledním. Určité světlo svobody a poznání, které nechal vzplanout, sežehlo nejhustší tmy bolševismu, ze kterých sám vzešel, a tedy i jeho samotného. Asi jako sirka ve tmě, když po zapálení vidí poprvé samu sebe, musí shořet, byl v jeho perestrojce zárodek sebezničení. Je zákonité, že národ, který byl držen v té nejnepřirozenější pevnosti tím nejnásilnějším a nejkrvavějším způsobem při bezprecedentní likvidaci hodnotového a duchovního obsahu, se po povolení krunýře mravně dále rozpadl a dosud nemohl nalézt rozlišovací schopnosti, které by ho vedly k interpretaci jevů a událostí a k vědomé sebereflexi z hlediska mravních hodnot. Pozorujeme-li stav dnešního Ruska i okolních národů, jevil by se nám tento obraz bezútešně, kdybychom neznali z duchovní vědy nic o jeho skryté podstatě a budoucím úkolu. Arzenál vlastností a sil, ve kterých se odvíjel po několik generací život Rusů i jimi porobených národů, zůstane ještě dlouho stejně nekvalitní. Polarizace utlačovatelů a utlačovaných zůstává, utlačovateli jsou nyní mafiáni, žádající výpalné či výkupné a podobně. Ti bohatší ochutnávají nyní moc a pohádkové bohatství podobným způsobem, jakým viděli se chovat někdejší kremelské vládcé. Jako šelmy, chované po celý život v kleci, porušují po jejím opuštění i jakés takés zákony džungle, které neznají ani nechápou jejich účelnost. Ti chudší se alespoň skládají na video a pornokazety. Nezralá mentalita, promísená někde i s asiatskou divokostí, vede k nebývalé zákeřnosti zločinců. Někdejší zafixovaná idea proletářského internacionalismu a vývozu revoluce působí dál za nových podmínek, modifikovaná do mezinárodního působení ruské mafie, dnes nejsilnější na světě. Samostatně si můžeme promyšlet, nakolik se cosi podobného, byť v našich malých poměrech, děje i zde po pádu formy, ale setrvačností obsahu.

Vše vede nyní ruský národ, kulturně deprivovaný, netečný a malátný, k aktivitě z nutnosti. I vězeň po propuštění musí dlouho trénovat atrofované svaly. Hrozí-li mafiánské praktiky únosů a vydírání bezprostředně kdekomu a selhává-li role státu při ochraně občanů, musí se občané sami spojovat do ochranných skupin. Nejsou-li vypláceny mzdy, musí se lidé znovu učit obdělávat zpustlé zahrádky, po desetiletí ležící ladem. Přejít ze státního sevření, ale i z jeho základní péče, k dalším úkolům a kvalitám nemůže jít v Rusku přes brzký blahobyť, protože navyklá pasivita jej jednak nevytvoří, jednak by byl tím větší zhoubou duším, toužícím jen užívat zemských statků.

Dvojí pokušení

čeká Slovanstvo, zvláště Rusko, na cestě vývoje. Zeměpisně ze dvou stran - Západu a Východu, i esoterně z obou stran - zdola i shora. Zdola vlivy ahrimanské, doslova zakopávající lidstvo do hmoty, techniky, finančnictví, mechanizace veškerého života. Nejsilněji působí v Americe a přes západní Evropu v podobě materializace kultury a života do slovanských zemí.

Druhý vliv, esoterně řečeno luciferský, se šíří z Orientu v podobě zaostalých duchovních nauk zejména indických a tibetských. V reakci na zatvrdlé myšlení současné materiální civilizace se s naivní úlevou část lidstva vrací ke staré duchovnosti Orientu, vedoucí k úniku, k předčasnému a neplohodnotnému zduchovní, hledá překrásně popisované květy, které však již uschly ve slaměnky bez vůně a života. Prokofjev toto nebezpečí z Asie popisuje takto: "Nastane vědomé setkání Ruska tváří v tvář s mocnými, ale zaostalými a proto zkosnatělými duchovními mocnostmi Asie, které budou ze všech sil usilovat, aby odvrátily Rusko od jeho zvolené cesty tím, že mu budou nabízet zcela jiný, nikoli křesťanský ideál místo ideálu Města. Rusko odolá tomuto pokušení prastaré luciferské moudrosti (šířené dnes různými formami jógy, okultismu, šamanství, psychotroniky apod.),

bude-li mít za sebou křesťanskou Evropu. Jen jako neoddělitelná, integrovaná část Evropy bude s to postavit vůči asijskému Východu onu nepřemožitelnou duchovní sílu, která potom bude nutná, aby ho postupně přivedla ke křesťanství tím, že se mu ukáže reálná nadsmyslová přítomnost a konkrétní působení Kristova impulsu v celém lidském životě až k sociálním vztahům lidí. Rusko musí stavět proti silám asijského šamanství a degradované moudrosti starých předkřesťanských náboženství, aby skutečně splnilo svou úlohu, první elementy nové duchovnosti a kultury, které pocházejí z esoterického křesťanství a spočívají na živoucím a vědomém vztahu k éterickému Kristu, dílcímu v nadsmyslovém světě." To věděl už dávno ruský prorok Solověv, když napsal: "Rusko se musí oddat tělem a duší, aby splnilo svůj úkol, společnému křesťanskému životu světa a vynaložit všechny své národní síly na to, aby se uskutečnila dokonalá a svět obepínající jednota lidského rodu ve spojení se všemi ostatními národy." To je daleký úkol Ruska. Dnes je ruské vlastenectví jen mlžná směs předčasného mesianismu, nostalgie po sovětském pořádku a mocném impériu a snad i sentimentu, který vedl například i nejbohatší mafiánské podnikatele k příspěví na znovupostavení největšího moskevského chrámu Krista Spasitele, který nechal Stalin zbourat. Projevuje se jakási utopie obnovy. I tyto okliky však budou jednou použity jako schody k vyšším stupňům.

Dnes na počátku 21. století, když počala doba procitání ze sedmdesátiletého spánku, stojí ruský národ před nutností, aby si postupně vzpomínal na své pravé ideály, na své budoucí duchovní poslání v 6. epoše, na niž se musí připravit již během nynější 5. anglo-germánské epochy učením se od evropské duchovnosti od Goetha až po moderní anthroposofii. Potom se otevře ruskému člověku z hlubin duše pociťující opět, ale na zcela novém stupni a v plném vědomí, pohled na posvátné Město. Potom se stane toto Město v hlubinách duše postupně viditelným a současně procitnou v ruském národě vlivem zření posvátného Města z duše pociťující, která bude prosvětlena duší vědomou, síly nového kristusovsky slunečného jasnozření 6. epochy. Tento proces - vyzvednutí svatého Města - se však může uskutečnit jen tehdy, bude-li v ruském člověku nejen vnitřním procesem, ale půjde-li současně s tím i realizace tohoto ideálu na Zemi, což se musí stát vytvořením nových sociálních struktur založených na bratrství, které bude potom v 6. epoše nositelem substance duchovního Já.

Tak vše, co bylo ve 20. století v Rusku negativním obrazem, poslouží jako odraz k plnění duchovního úkolu pod vedením Krista i čisté božské duše - Sofie, jejíž nositelkou byla Bohorodička Maria.

Falešná rovnost komunismu se Kristovým impulsem přemění v bratrskou pospolitost.

Netečnost a apatie porobených Rusů se změní v aktivitu dobra pro druhé.

Proletářský internacionalismus a vývoz revoluce, které sloužily ve světě jako rozbušky komunistického rozvratu, se mají proměnit v šíření pravdy božského Slova - Loga.

Ruský imperialismus - porobení řady národů a touha po světovládě bude v kladném aspektu změněn na vyzařování svobody a duchovních hodnot.

Kruté a krvavé potlačování víry dodá po přepracování světu obrodnou krev pravého slovanského srdce.

Namísto kádrováckého dozoru nad myšlením a dušemi lidí – bratrská pozornost a účast na životě bližních.

V žádných dějinách jiného národa nenajdeme tak mocné projevení se sil zla a současně tak bezmeznou trpělivost ve snášení vpravdě nadlidského utrpení, které tyto síly zla vyvolávají - od zničení Kyjevské Rusi Tataromongoly přes excesy Ivana Hrozného, reformy Petra Velikého, které proměnily celou zemi v jeden pracovní tábor, vznik nevolnictví až po krvavé zločiny bolševiků, které předstihly veškeré dosavadní zlo a hrůzy na zemi. I to něco přinese. Když ruský národ v budoucnu pochopí svůj úkol a vezme jej jako svou povinnost vůči své národní duši, pak dojde k tomu, co R. Steiner předpověděl ruským anthroposofům na jedné přednášce: "Pak nadejde čas, kdy Evropa, když splníte své povinnosti vůči své národní duši, počne trochu chápat, čím je vlastně Kristův impuls v duchovním vývoji lidstva."